วารสาร มจร บาฬีศึกษาพุทธโฆส ปริทรรศน์
Journal of MCU Palisueksabuddhaghosa Review
ISSN : 3057-1952 (ONLINE)

บทวิจารณ์บทความวิจัย

ชื่อบทความวิจัย : “ความสัมพันธ์ในการพยากรณ์ชีวิตคนด้วยวิชาโหราศาสตร์ไทย กับกฎแห่งกรรม ในพระพุทธศาสนาเถรวาท.”

ผู้วิจัย : นางกฤติกาวลัย หิรัญสิ[1]
ผู้วิจารณ์ : ท.พญ.โสภา ชื่นชูจิตต์
ปริญญา : พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต(พระพุทธศาสนา)
อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. ดร. พระมหาทวี มหาปญโญ

บทนำ

บทความวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ในการพยากรณ์ ชีวิตคนด้วยวิชา โหราศาสตร์ไทย กับกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท. ” เป็นบทความวิจัย ที่ตีพิมพ์ในวารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 มกราคม– เมษายน พ.ศ.2559 จำนวน 16 หน้า ตั้งแต่หน้า 90 ถึงหน้า 105 รวม 16 หน้า ของนิสิตปริญญาเอก หลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีเนื้อหา จุดมุ่งหมาย 3 ประการคือ
1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการพยากรณ์ ตามหลักวิชาโหราศาสตร์ไทย 2. เพื่อศึกษาหลักกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท 3. เพื่อการนำเสนอถึงความสัมพันธ์ของการพยากรณ์ ที่นำมาใช้ในการดำเนินชีวิต โดยมีความสอดคล้องกับกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท วิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยวิเคราะห์จากเอกสารสำหรับการพยากรณ์ ตามหลีกวิชาโหราศาสตร์ไทยปราะกอบกับการสัมภาษณ์

การพยากรณ์โดยหลักการของวิชาโหราศาสตร์ได้เข้ามามีบทบาทต่อวิถีชีวิตของคนไทยมา ตั้ง แต่ครั้งโบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ส่วนใหญ่การดูแนวโน้มชีวิตในอนาคตเมื่อบุคคลประสบปัญหาใน ชีวิต หาทางออกไม่ได้ เวลานั้น มักจะมุ่งเข้าหา พิธีกรรมและศาสนา เพื่อช่วยบำบัดรักษาจิตใจให้ เข้มแข็งขึ้นๆอยู่กับวิธีการที่แต่ละสังคมแต่ละวัฒนธรรมมีความเชื่อ ศรัทธาและปฏิบัติกันมานาน และ วิชาโหราศาสตร์ก็เป็นศาสตร์แห่งปัญญาที่เกี่ยวกับปรัชญาอันสูงยิ่ง เป็นเครื่องมือสำคัญของวิชาโหราศาสตร์ คือวิชาตรรกศาสตร์ (Logic)โดยเฉพาะ คือการอุปมาอุปมัย (Analogy) เมื่อศึกษาสูงขึ้นจะพบว่า มีธรรมชาติคล้ายเป็นศาสนาหนึ่งและที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือเข้ากันได้กับพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดี นักโหราศาสตร์ ส่วนใหญ่จะอ้างอิงหลักธรรมในพุทธศาสนาเป็น ตัวหลักในการพยากรณ์ โดยกล่าวถึงหลักกรรมในพุทธศาสนา กับหลักพรหมลิขิตไว้ว่า อันที่จริงหลักพรหมลิขิตหรืออิทธิพล ดวงดาวก็คือกรรมลิขิต

[1] นิสิตปริญญาเอก หลักสูตรพุทธศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตสาขาพระพุทธศาสนา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

นั้นเอง ดวงดาว เป็นสถิติส่องทางให้รู้ วาระกรรมได้ก่อน ก็มาจาก สถิติ การโคจรของดวงดาว คำสำคัญ การพยากรณ์ในทาง โหราศาสตร์ ผู้วิจารณ์สนใจเลือกวิจารณ์งานวิจัยนี้ เพราะเป็นงานวิจัย ที่บอกถึงแนวคิด ทฤษฎีหลักกรรมในพระพุทธศาสนา ที่มีผลต่อการกระทำในอนาคต อันนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือในส่วนที่เกี่ยวข้องได้ เป็นแรงจูงใจ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ที่เกี่ยวข้อง ให้อยู่ในกรอบศีลธรรมที่ดี เพื่อสะสมเป็นทุนเดิมก่อน ที่จะละไปอนาคตกาล (ชาติหน้า)

เนื้อหาโดยย่อ

บทความนี้เป็นบทความวิจัยเพื่อศึกษา 1. องค์ประกอบของ การพยากรณ์ตามหลักวิชาโหราศาสตร์ไทย 2. เพื่อศึกษาหลักกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท 3. เพื่อการนำเสนอถึงความสัมพันธ์ของการพยากรณ์ ที่นำมาใช้ในการดำเนินชีวิต โดยมีความสอดคล้องกับกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท วิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์จากเอกสารสำหรับการ พยากรณ์ตามหลักวิชาโหราศาสตร์ไทย ประกอบกับการสัมภาษณ์

จากการศึกษา พบว่า การพยากรณ์ชะตาชีวิตคน โดยหลักการของโหราศาสตร์ คือการคาดคะเน ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาต่างๆกัน โดยมีองค์ประกอบ คือการเคลื่อนที่ของดวงดาวเป็นหลัก จึงมีทั้งความเป็นไปได้และการคลาดเคลื่อนตามเหตุ ปัจจัยในขณะนั้น ส่วนกฎแห่งกรรมในจูฬกัมมวิภังคสูตร เป็นกฎที่แน่นอนมีเหตุและผล ปรากฏให้เห็นอยู่ในตัวอย่างพร้อมมูล ซึ่งจัดอยู่ในหลักกรรมนิยาม อันหมายถึงกระบวนการแห่งเจตจำนงของการกระทำ ทำเช่นไรย่อมให้ผลเช่นนั้น ทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีตามเวลา ตามหน้าที่และตามความแรงของกรรม ความสัมพันธ์กันสำหรับการพยากรณ์และกฎแห่งกรรมนั้น นักโหราศาสตร์ใช้เวลาเกิดของบุคคลเชื่อมโยงเข้ากัยหลักกรรมนิยาม ทั้ง 5 ประการเป็นพื้นฐานในการพยากรณ์ (ประกอบด้วยอุตุนิยาม พีชนิยาม จิตนิยาม กรรมนิยามและธรรมนิยาม) พระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นหรือไม่ก็ตาม หลักนี้ก็ยังดำรงอยู่ ดังพระพุทธพจน์ว่า ”อุปฺปาทา วา ภิกฺขเว ตถาคตาน อนุปฺปาทา วา ตถาคตานำ” ซึ่งแปลว่า “ตถาคตทั้งหลายจะอุบัติหรือไม่ก็ตามธาตุ(หลัก)นั้น ก็ยังคงมี อยู่ในธรรมฐิติ เป็นธรรมนิยาม”)เป็นพื้นฐานในการพยากรณ์และสามารถแนะนำเจ้าของดวงชะตาให้รู้จักนำคำพยากรณ์ที่ได้รับมาประยุกต์ ปรับปรุงให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการดำเนินชีวิต ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น สามารถเข้าใจได้ดีถึงพื้นฐานดวงกำเนิดและกฎแห่งกรรมของตนเองที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

บทความนี้ เป็นบทความวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์จากเอกสารสำหรับการพยากรณ์ตามหลักวิชาโหราศาสตร์ไทย ประกอบกับการสัมภาษณ์ ผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นบุคคลที่มีความรู้ทางโหราศาสตร์และพระเถรชั้นผู้ใหญ่จำนวน 10 รูป/คน โดยแบ่งเป็น ทางฝ่ายพระพุทธศาสนา 5 รูป ฝ่ายนักโหราศาสตร์ 3 ท่าน และฝ่ายนักวิชาการ 2 ท่าน เพื่อที่จะได้มุมมองของแนวความคิด_ในด้านการพยากรณ์ด้วยวิชาโหราศาสตร์และหลักของกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาทว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันเช่นไร

ผู้วิจารณ์เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพื่อไม่ให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีความกดดันและเป็นกังวลในคำตอบว่า จะถูกต้องหรือไม่ ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ เหมือนพูดคุยกันธรรมดา ซึ่งจะได้ข้อมูลที่เป็นความจริงและถูกต้องที่สุด เพราะแบบสอบสัมภาษณ์เป็นแบบปลายเปิด และมีความยืดหยุ่นในการตอบ

บทวิจารณ์

การวิจารณ์ บทความวิจัย **"**ความสัมพันธ์ในการพยากรณ์ชีวิตคนด้วยวิชาโหราศาสตร์ไทยกับกับกฎแห่งกรรม ในพระพุทธศาสนาเถรวาท." ที่เป็นผลงานของนักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนั้น ผู้วิจารณ์ ไม่มีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายของเนื้อความ เพราะเป็นผลงานที่มีความสมบูรณ์แล้วในด้านทฤษฎีและโครงสร้างของการวิจัย แต่ในแง่ของการให้คนทั่วๆไปเข้าใจ **"**ความสัมพันธ์ในการพยากรณ์ชีวิตคนด้วยวิชาโหราศาสตร์ไทยกับกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท**"** เป็นอย่างไร และนำไปปรับใช้เพื่อทำให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตของบุคคลให้เข้ากับยุคสมัย และเพื่อเป็นการเสนอแนะนำผู้อ่านให้เข้าใจในประเด็นที่เห็นด้วย และประเด็นที่เห็นต่างหรือตั้งข้อสังเกตอย่างไร ดังนี้

ประเด็นที่ผู้วิจารณ์ เห็นด้วย มีดังนี้

ชื่อเรื่อง "ความสัมพันธ์ในการพยากรณ์ชีวิตคนด้วยวิชาโหราศาสตร์ไทยกับกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท." การพยากรณ์และการทำนายโชคชะตาของบุคคล รวมถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในภูมิภาคต่างๆของโลก โดยอาศัยการโคจรของดาวพระเคราะห์ ณ. เวลานั้นๆเป็นองค์ประกอบโหราศาสตร์แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างธรรมชาติ ความเชื่อและวิถีดำเนินชีวิตของมนุษย์ ดังที่ Thomas Moore [2]อธิบาย ไว้ว่าโหราศาสตร์เป็นรูปแบบของการจินตนาการที่เกิดจากธรรมชาติ และมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตประจำวัน ฯ โหราศาสตร์เป็นวิชาที่ใช้สัญลักษณ์ และการแทนที่เป็นจุดในการอ่านคำพยากรณ์ เช่นการใช้เลข 1แทนดวงอาทิตย์ ซึ่งแยกความหมายออกเป็น บุคคล สถานที่ โรคภัยไข้เจ็บฯลฯ ในการตีความสัญลักษณ์เพื่อออกคำทำนาย มีอยู่ 2 ลักษณะ ดังนี้

ก.) คำทำนายที่เน้นเหตุการณ์(event-oriented)โดยอาศัยการโคจรของดาวพระเคราะห์ในช่วงวันเวลาดังกล่าว ทำมุมสัมพันธ์กับดาวพระเคราะห์ในพื้นดวงกำเนิดและ

ข) คำทำนายที่เน้นยุคคลเป็นศูนย์กลาง (person-centered)อ่านความหมายจากดาวประจำตัวของบุคคลที่สถิตอยู่ในราศีนั้น หรือการตีความหมายของลัคนา ที่สถิตย์ในราศีนั้นโดยนำคุณสมบัติของราศีและดาวพระเคราะห์มาผสมกัน

การตีความทั้ง 2 แบบ ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อคนละอย่าง คำทำนายที่เน้นเหตุการณ์ มีแนวโน้มที่จะเชื่อว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่กำหนดมาแล้ว

ผู้วิจารณ์เห็นด้วย อย่างยิ่ง_ เพราะชีวิตเป็นสิ่งที่กำหนดมาแล้ว (determination) ตามการกระทำหรือกรรมของแต่ละบุคคลด้วยเหตุและปัจจัยหลายประการ และ พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงกฎแห่งกรรม ใน

[2] Moore Thomas .The Re- Enchantment of everydaylife.:

ฐานะเป็นกฎทางศีลธรรม มีปรากฏในพระไตรปิฎกว่า” คนทำกรรมใดไว้ย่อมเห็นกรรมนั้นในตน คนทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี คนทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว คนหว่านพืชเช่นใดย่อมได้รับผลเช่นนั้น สรุปได้ว่า ดวงดาวในแผ่นดวงจึงถือเป็นสัญลักษณ์ของกรรม เพราะสัมพันธ์กับกรรมดีและกรรมไม่ดี กรรมจึงอยู่เหนือคำพยากรณ์ เป็นใหญ่กว่าทั้งปวง

ความรู้ที่ได้จากการศึกษาหลักกรรม ในพระพุทธศาสนาเถรวาท หน้า 95 ถึง 97

เรื่องหลักกรรม ในพระพุทธศาสนาเถรวาท ซึ่งผู้วิจารณ์ เป็นพุทธศาสนิกชน ย่อมมีความเชื่อและเห็นด้วยอย่างยิ่ง ในเรื่องหลักกรรม เพราะว่า

กรรม ในความหมายทางธรรม ตัวเจตนากรรมนั้น เป็นตัวกำหนดให้การกระทำของบุคคลเกิดขึ้นทั้งด้วยทางกาย ทางวาจาและทางใจตามพุทธพจน์ที่ว่า” เจตนาหำ ภิกขเว กมฺมำ วทามิ เจตยิตฺวา กมฺม กโรติ กาเยน วาจาย มนสา” แปลว่า “ภิกขุทั้งหลายเรากล่าวเจตนาว่า เป็น กรรมบุคคลคิดแล้วจึงกระทำกรรมด้วยกายด้วยวาจาด้วยใจ”จะเห็นได้ว่าพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา คือทำด้วยความจงใจทั้งกรรมดีและกรรมที่ไม่ดี ดังนั้น กฎแห่งกรรมจึงหมายถึงกระบวนการให้ผลของการกระทำ หรือผลที่เกิดจากการกระทำ เป็นกรรมนิยาม

ในจูฬกัมมวิภังคสูตร พระพุทธองค์ทรงตอบปัญหาของสุภมานพ ถึงเหตุที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายผู้เกิดมาเป็นมนุษย์มีความแตกต่างกันตามกรรมของตนๆที่ทำไว้ในอดีตชาติ พระสูตรบทนี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกรรมกับผลของกรรมที่มีกระบวนการให้ผลอย่างแน่นอนเป็นรูปธรรรม

ทำให้มีความเข้าใจยิ่งขึ้นว่า การที่มนุษย์เกิดมาแล้วมีความแตกต่างกันเช่นอายุสั้นอายุยืน โรคมากโรคน้อย ร่ำรวย ยากจน เป็นการบ่งบอกถึงกรรมชั่วและดีในชาติก่อน ที่แต่ละคนได้ทำไว้ไม่เหมือนกัน ซึ่งส่งผลและสามารถรู้เห็นได้ในชาตินี้นั่นอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า คนเราจะต้องเป็นเช่นนั้นตลอดไปจนตายเช่นคนที่เกิดมาในครอบครัวที่ยากจนมีความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้น ยากลำบาก ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องเป็นคนยากจนเพราะกรรมชั่วในชาติก่อนให้ผลไปจนตายทั้งนี้ก็เพราะว่า อดีตกรรมที่ทำหน้าที่นำสัตว์ทั้งหลายให้มาเกิดเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ในกรรม12 เรียกกรรมตัวนี้ว่า ชนกกรรม[3] คือ กรรมแต่งให้เกิด เมื่อนำมาเกิดแล้วก็จะหยุดให้ผลคือหมดหน้าที่[4] ในชาตินี้ ดังนั้น หากชาตินี้ เขามีความขยันขันแข็งในการทำงาน งานหนักก็เอา งานเบาก็สู้เมื่อหาทรัพย์มาได้ ก็รู้จักใช้จ่ายอย่างประหยัด รู้จักเก็บออม ตลอดถึงรู้จักปรับปรุงพัฒนาอาชีพที่ทำให้เจริญก้าวหน้าขึ้น เขาก็จะสามาถพลิกสถานะภาพจากคนที่เกิดมายากจนกลับกลายเป็นเศรษฐีในชาตินี้ได้ เพราะกรรมดีที่เขาทำคือขยันทำงานรู้จักใช้จ่ายรู้จักเก็บออมได้ส่งผลดีแก่เขาในชาตินี้ ส่วนคนที่เกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวยมีความเป็นอยู่สุขสบาย ไม่ยากลำบากก็ไม่ได้หมายความว่า เขาจะต้องเป็นคนร่ำรวยเพราะกรรมดีในชาติก่อนให้ผลไปจนตาย กล่าวคือ ถ้าในชาตินี้เขาประมาทใช้

---

[3] สมเด็จพระพุฒาจารย์(อาจอาสภมหาเถร).คัมภีร์วิสุทธิมรรค. พิมพ์ครั้งที่ 4,(กรุงเทพมหานคร: : บริษัทประบูรวงศ์พริ้นติ้งจำกัด, 2546). หน้า970.

[4] เสถียรพงษ์ วรรณปก, เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับกรรม,(กรุงเทพมหานคร: หจก.หอรัตนชัยการพิมพ์,,2544), หน้า24.

จ่ายทรัพย์ ที่มีอยู่อย่างมากมายนั้นในทางที่ผิด เช่นนำไปเลี้ยงเพื่อนชั่ว เล่นการพนัน ซื้อสิ่งเสพติดเป็นต้น อีกทั้งไม่ประกอบอาชีพทำการงานใดๆ เพื่อแสวงหาทรัพย์มาเพิ่มในที่สุดทรัพย์ที่มีอยู่มากมายนั้นก็ย่อมที่จะหมดลงได้ ทำให้ต้องเปลี่ยนสถานะจากเดิมที่เกิดมาร่ำรวยกลับกลายเป็นคนยากจน เพราะกรรมชั่วที่ตนเองทำ ในปัจจุบัน ได้ให้ผลชั่วในชาตินี้ตามกฎแห่งกรรมที่ว่า”บุคคลทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตามเขาย่อมต้องรับผลแห่งกรรมนั้น”[5]

3.3 ความสัมพันธ์ของกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนากับการพยากรณ์ตามหลักโหราศาสตร์ไทย หน้า 96 ถึง หน้า 100

ในหัวข้อความสัมพันธ์ของกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนากับการพยากรณ์ตามหลักโหราศาสตร์ไทยนี้ ผู้วิจารณ์ก็ยังมีความเห็นด้วยในกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาส่วนการพยากรณ์ตามหลักโหราศาสตร์ไทยก็มีความเห็นต่างเล็กน้อย คือควรมีสติ ไม่ประมาทและควรทำแต่กรรมดีทุกเวลาทุกสถานที่ เพื่อเพิ่มความดีตนเอง ตลอดเวลา

ในจูฬกัมมวิภังคสูตร พระพุทธองค์ทรงตอบปัญหาของสุภมานพ ถึงเหตุที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายผู้เกิดมาเป็นมนุษย์มีความแตกต่างกันตามกรรมของตนๆที่ทำไว้ในอดีตชาติ พระสูตรบทนี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกรรมกับผลของกรรมที่มีกระบวนการให้ผลอย่างแน่นอนเป็นรูปธรรม

ความสัมพันธ์กันของการพยากรณ์ตามหลักการโหราศาสตร์และหลักกรรมตามพระพุทธศาสนาเถรวาท ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตของบุคคล คือการที่บุคคลจะต้องรู้จักที่จะนำคำพยากรณ์ที่ได้รับมาจากโหราจารย์ปรับให้เข้ากับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเถรวาท เพราะโหราศาสตร์บอกคนให้รู้ถึงภูมิฐานกำเนิด หนทางที่ควรจะเลือกปฏิบัติตามความถนัด เหตุการณ์ที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นทั้งในทางที่ดี และทางที่เสื่อม โดยอาศัยคุณสมบัติของดาวพระเคราะห์ที่สถิตในดวงชะตา โหราศาสตร์ช่วยคนได้ในระดับหนึ่ง ในการรู้จักตัวตนของตนเอง เพื่อทำความเข้าใจในแผนที่ของชีวิต เข้าใจในแผนที่กรรมของตนเอง เมื่อเข้าใจแล้ว จึงนำมาประยุกต์กับหลักธรรมของพระพุทธองค์ ก็จะช่วยให้การดำเนินชีวิตมีทางเลือกอย่างถูกต้อง มีเหตุผลมากขึ้น เช่นในดวงชะตาปรากฏให้เห็นถึงการประสบอุบัติเหตุ สูญเสียทรัพย์สิน เจ้าชะตาก็ต้องเพิ่มความมีสติ มีความรอบครอบ ไม่ประมาท ในการดำเนินชีวิตก็ช่วยให้ปลอดภัย ไม่เสียชีวิต และทรัพย์สิน ความรู้ที่ได้จากการพยากรณ์ตามหลักโหราศาสตร์ ไม่ได้ ขาดความเชื่อมโยงจากพระศาสนาไปเสียทีเดียวเพราะดวงกำเนิดของบุคคลก็คือสัญลักษณ์ของกรรมในอดีต เพราะดวงดาวที่ปรากฏให้เห็นจากการคำนวณผูกดวงกำเนิดนั้น ประกอบด้วยดาวศุภเคราะห์(ฝ่ายกุศล) และบาปพระเคราะห์(ฝ่ายอกุศล ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงดวงดาวในพื้นที่ดวงกำเนิดได้ เช่นเดียวกับกรรมที่กระทำไปแล้วไม่สามารถแก้กลับคืนได้เช่นกัน ดังนั้นบุคคลจึงควรเพิ่มการศึกษาในเรื่องของกรรมและการให้ผลของกรรมอย่างถ่องแท้ เพราะกรรมเป็นมรดกแท้จริงของบุคคลและอยู่เหนือคำพยากรณ์ทั้งปวง

บทสรุป

[5] องฺ..ปญฺจก.(ไทย)22/57/

การแก้กรรม (หน้า 101 ถึง 105) ในทางพระพุทธศาสนาคือการทำกลับคืน หรือเรียกว่า' ปฏิกรรม" จัดเป็นวินัยบัญญัติ 2 เรื่องคือ อาบัติปฏิกรรม และปวารณากรรม พระพุทธองค์ทรงนำหลักปฏิกรรม มาวางเป็นพุทธบัญญัติ ซึ่งกำหนดเป็นวินัยที่มีผลบังคับให้ต้องปฏิบัติ พร้อมกันนั้น ในวงกว้างออกไป สำหรับทุกคน ไม่ว่าบรรพชิตหรือคฤหัสถ์ ทรงเน้นย้ำให้บำเพ็ญปฏิกรรม ที่มากับความสำนึกและสารภาพความผิดเรียกว่าอัจจยเทศนา ถือว่าเป็นหลักปฏิบัติในแบบแผนของอารยชน[6]

ในการพยากรณ์ทางโหราศาสตร์ต้องอาศัยสัญลักษณ์และการตีความในการออกคำพยากรณ์ตามรูปดวงชะตาที่ผูกขึ้น การพยากรณ์คือการตีความ มีโอกาสที่จะเป็นไปได้ และมีโอกาสเบี่ยงเบนไม่เป็นไปตามนั้นก็ด้วยการกระทำหรือ กรรมของเจ้าของดวงชะตาเอง

ในทางพระพุทธศาสนา กรรมมีหลักการในการให้ผลตามหน้าที่ ตามกาล และตามความแรงของกรรม จนกว่ากรรมนั้นจะหยุดการให้ผล กรรมที่เลิกให้ผล หมายถึงกรรมที่หมดโอกาสให้ผล เพราะผู้กระทำได้รับผลของกรรมอื่นที่หนักกว่า หรือกรรมที่ให้ผล(เสร็จสิ้นแล้ว หรือผู้กระทำได้บรรลุอรหัตมรรคอรหัตผล นิพพานแล้ว ไม่เกิดอีกต่อไป กรรมที่ทำไว้ก็หมดโอกาสให้ผล พระสูตรที่แสดงถึงการให้ผลของกรรม ตามการกระทำนั้น แสดงไว้ ในจูฬกัมมวิภังคสูตร นอกจากนั้นพระพุทธองค์ทรงแสดงให้เห็นผลของการที่พระพุทธองค์ได้ทรงบำเพ็ญบารมี 30 ทัศครบถ้วนทุกพระชาติเป็นระยะเวลายาวนานมาก ผลคือการได้มาซึ่งพระมหาปุริสลักขณะครบทั้ง 32 ประการ และได้ตรัสรู้ในอนุตรสัมโพธิญาณ

การแก้กรรมาพบว่า **กรรมที่กระทำไปแล้วแก้ไขไม่ได้**แต่สามารถกระทำกรรมดีมาทดแทนละเลิกกรรมชั่วที่เคยปฏิบัติมา ดังตัวอย่างของพระองคุลีมาลที่เปล่งวาจาในความประมาทของท่านและจะไม่ประมาทอีกเปรียบเสมือนการแก้กรรมได้ ส่วนทางโหราศาสตร์ การประกอบบุญกิริยาวัตถุต่างๆเช่นการทำบุญอายุวัฒนะด้วยการนิมนต์พระสงฆ์มาเจริญพระปริตร การทำพิธีสวดบูชาดาวนพเคราะห์ เป็นอามิสพลีให้กับเทพยดาประจำดาวพระเคราะห์นั้น เป็นความเชื่อในอำนาจของพุทธคุณที่จะช่วยขจัดปัดเป่าสิ่งไม่ดี เคราะห์ร้ายให้ห่างไปจากตัวเหมือนการแก้ไขไปขั้นหนึ่งให้บังเกิดความสบายใจ มีกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตต่อไป

ประเด็นตั้งข้อสังเกต ผู้วิจารณ์ ตั้งข้อสังเกตไว้ 2 ประเด็นดังนี้

1.บทคัดย่อ ผู้วิจารณ์ มองว่าในข้อความย่อหน้าสุดท้ายที่เขียนว่า "กฎแห่งกรรม ที่ไม่มีผู้ใดหลีกพ้น เหมือนกับดวงชะตากำเนิดที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้" ซึ่งก็ไม่ถูกเสียทีเดียว เพราะตามคำสอนของพุทธศาสนา การบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้วนั้นสามารถหลุดพ้นจากบ่วงกรรม หรือกฎแห่งกรรมทั้งหมดได้ เพราะละอาสวะได้สิ้น หลุดพ้นจากการมีตัวตนแล้ว จึงไม่มีตัวตนหรือผู้ใดที่ต้องมารับกรรมนั้นอีก แต่ผู้เขียนก็ได้อธิบายรายละเอียดที่ถูกต้องไว้ในเนื้อหาหน้า 257 ว่า "เมื่อบุคคลผู้นั้นบำเพ็ญมหากุศลสาเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วนิพพาน กรรมทั้งหลายก็จะเป็นอโหสิกรรม ไม่มีการให้ผลอีกต่อไป" แต่ควรจะ

[6] พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตฺโต).พุทธธรรม ฉบับปรับขยาย,พิมพ์ครั้งที่33(กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ผลิธัมม์,2555), หน้า290.

มีอธิบายเพิ่มเติมในบทนำด้วยเพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดสำหรับผู้ที่ต้องการทราบเนื้อหาโดยย่อจากบทคัดย่อนี้ เพราะถ้าผู้อ่านที่มีความรู้ในส่วนนี้อาจจะเกิดอคติ โดยไม่อ่านต่อได้

2. องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย ผู้วิจารณ์ เห็นว่าในข้อความที่เขียนว่า **“พระสงฆ์ควรจะแนะนำหนทางของการทำบุญ และหลักของกรรมให้ชาวพุทธได้รับทราบมากขึ้น เช่นเดียวกับนักพยากรณ์ผู้ให้คำพยากรณ์จากดวงกำเนิด ของบุคคลซึ่งเหมือนกับการอ่านแผนที่กรรมของบุคคลผู้นั้น”**และข้อความที่ว่า “คำพยากรณ์ที่ได้จากการประมวลผลด้วยหลักการทางโหราศาตร์ ที่ได้อธิบายมาแล้วอย่างละเอียด จะเป็นเหมือนข้อเสนอแนะให้เจ้าของดวงชะตารู้จักแก้ไข ปรับปรุงระมัดระวังในสิ่งที่เป็นจุดด้อยของตนเองหรือส่งเสริมในจุดเด่นของตัวเองตามศักยภาพของดาวพระเคราะห์ที่ประจำในเรือนชะตาของตนเอง อันจะเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต มีทางเลือกให้ได้พิจารณามากขึ้น” ตามความเป็นจริงแล้วอาจจะไม่ค่อยสอดคล้องกัน **เพราะการแนะนำในทางพุทธศาสนานั้นจะเน้นปฏิบัติเพื่อให้พ้นจากความทุกข์** ไม่ยึดมั้นถือมั่นในกิเลส แต่คำแนะนำจากการพยากรณ์โหราศาสตร์บางครั้งจะส่งเสริมไปในทางที่ก่อให้เกิดกิเลสมากขึ้น เช่น เรื่องของการเงินหรือความร่ำรวย และการมีอำนาจ ซึ่งถ้าผู้พยากรณ์แนะนำตามจุดเด่นหรือจุดด้อยจากดวงจริงๆ อาจจะทำให้เกิดความยึดมั่นในอำนาจของตัวเอง หรือต้องการไขว้คว้าหาวิธีให้ตัวเองมีอำนาจ หรือความมั่งคั่งความร่ำรวยขึ้นมาด้วยวิธีที่ผิดหรือทำให้เกิดการไปยึดติดกับอำนาจและวัตถุเหล่านี้จนเกิดความทุกข์ขึ้นได้ จึงควรจะต้องมีการอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนนี้ หรือแนะนำให้เกิดแนวทางการแก้ไขที่จะให้สอดคล้องกับหลักของพุทธศาสนาให้มากขึ้น เพื่อที่จะนำงานวิจัยตัวนี้ไปใช้ให้เกิดผลกับการพยากรณ์ที่สอดคล้องกับกฎแห่งกรรมทางพุทธศาสนาจริงๆ

บรรณานุกรม

สมเด็จพระพุฒาจารย์(อาจอาสภมหาเถร).**คัมภีร์วิสุทธิมรรค.** พิมพ์ครั้งที่ 4,(กรุงเทพมหานคร: : บริษัทประบูรวงศ์พริ้นติ้งจำกัด, 2546).

เสถียรพงษ์ วรรณปก, **เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับกรรม**,(กรุงเทพมหานคร: หจก.หอรัตนชัยการพิมพ์,,2544).

พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตฺโต).**พุทธธรรม ฉบับปรับขยาย**,พิมพ์ครั้งที่33(กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ผลิธัมม์,2555).